

synes – og det er jeg sådan set glad for at flere ordførere i dag, uanset at vi formentlig fra Kristendemokraternes side ikke vil være enige med dem, erkender – at her er problemstillinger, som man må tage fat på at belyse under udvalgsarbejdet, og som også flere høringsparter har peget på.

Det vil vi med stor iver kaste os over, når vi når til udvalgsarbejdet, for at se, om man ikke kan finde bedre løsninger end dem, regeringen har fundet frem til i det her lovforslag, sådan at man også tilgodeser de berettigede ønsker, som forældre kan have i den svære situation, de står i – og som vi har fuld forståelse for – når de oplever, at deres barn dør eller bliver født dødt, og hvad deraf følger af sorg m.v., som vi har en pligt til at afhjælpe.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil gerne indlede med at takke alle ordførerne, synes jeg, for at have behandlet lovforslaget i dag med den alvor og også ud fra de etiske betragtninger, som jeg synes bør indgå, når man vurderer, om lovforslaget er et lovforslag, man politisk ønsker at fremme eller ej.

Det er klart, at jeg naturligvis også er meget glad for, at der er så mange ordførere, der har haft en positiv holdning til det her lovforslag, som først og fremmest har til hensigt at skabe nogle langt bedre lovgivningsmæssige rammer for de forældre, der oplever det, som vel de færreste af os ønsker, nemlig at gå og glæde sig under en graviditet, glæde sig til at skulle være forældre, men desværre må opleve at miste og oven i det at miste også opleve, at samfundet som konsekvens af det siger: Det, du har mistet, var en abort, det var ikke et barn, med de konsekvenser, at forældrene ikke har mulighed for at holde barselorlov, ikke har mulighed for at få barnet begravet, og at faderen, hvis de ikke er gift, ikke har mulighed for at få anerkendt faderskabet. Det er den situation, vi står i.

Jeg må sige i dag, at jeg var forberedt på, at i forbindelse med behandlingen af det her lovforslag ville spørgsmålet om lov om svangerskabsafbrydelse og de sene provokerede aborter stensikkert blive rejst. Man kunne spørge sig selv: Skal vi så nu til i Folketinget at have en lang diskussion om det emne, som jeg godt vil fastholde ikke har noget at gøre med det lovforslag, vi diskuterer i dag, som omhandler den problemstilling, jeg indledte med at tale om?

Men det er også korrekt, som flere ordførere har sagt, at nogle af hørings svarene har rejst den

her problemstilling, og derfor er vi naturligvis også indstillede på at komme med besvarelser og selvfølgelig også fastholde vores argumentation og udbygge den med hensyn til, hvorfor vi ikke mener, at den problemstilling er relevant i den her sag.

Jeg synes, at fru Lissa Mathiasen – og jeg må sige, at jeg fuldt ud deler hvert et ord, fru Lissa Mathiasen sagde fra talerstolen i dag; det sker ikke altid, men det skete i dag – har fuldstændig ret, når fru Lissa Mathiasen siger, at det jo er ud fra en rent lægefaglig vurdering, at man i dag går ind og træffer beslutning om, at det skal være muligt at få foretaget en sen provokeret abort.

Jeg har meget svært ved at se og meget svært ved at forstå, at det, at vi nu flytter grænsen for liv, så vi hjælper en lang række forældre, der midt i sorgen over at miste også bliver ramt af en meget, meget hård og nok også urimelig hård konsekvens i forhold til samfundet, skulle have så stor effekt på spørgsmålet om sene provokerede aborter. Jeg mener, det er to vidt forskellige problemstillinger, man taler om.

Kl. 15.30

Jeg må sige om de eksempler, som hr. Jann Sjursen kom med fra talerstolen, at jeg tror, at uanset om man er forældre i det ene eller det andet lokale på det hospital, så har man det frygteligt – simpelt hen frygteligt.

Vores opgave i dag er jo at forsøge at se på, om den lovgivning, vi har, er i så god overensstemmelse som overhovedet muligt med det, som virkeligheden byder os, og jeg vil gerne her i dag tilkendegive på regeringens vegne, at jeg synes, at det problem, der er størst, er, at vi i dag har en situation, hvor vi i det ene lokale har læger, der kæmper for at holde liv i et barn, der er 24 uger, og rent faktisk holder liv i det, og det barn vokser op, bliver en fin lille pige eller dreng og bliver voksen på et tidspunkt, mens vi i det andet lokale har nogle ulykkelige forældre, der har mistet deres foster på 27 uger og får den besked, at det er en abort.

Jeg synes, det er et kæmpestort etisk problem, og det er det, der er årsagen til, vi har valgt at sige, at grænsen, når vi taler om dødfødsel, skal ligge under levedygtighedskriteriet.

Det er klart, at jeg har noteret mig, at der har været mange spørgsmål undervejs i behandlingen af det her lovforslag. Jeg vil sige til alle ordførere, at jeg synes, alle ordførere har behandlet lovforslaget med respekt. Vi skal forsøge at besvare de spørgsmål, der er, undervejs. Men jeg